

31999L0030

29.6.1999

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 163/41

DYREKTYWA RADY 1999/30/WE**z dnia 22 kwietnia 1999 r.****odnosząca się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 130s, ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189c Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na podstawie zasad zawartych w art. 130r Traktatu, wspólnotowy program polityki i działań w dziedzinie środowiska i trwałego rozwoju (piąty program działań w zakresie środowiska) ⁽⁴⁾ przewiduje w szczególności wprowadzanie zmian w ustawodawstwie dotyczącym zanieczyszczeń powietrza; ten program zaleca ustanowienie długofalowych celów w zakresie jakości powietrza.
- (2) Artykuł 129 Traktatu przewiduje, iż wymogi w zakresie ochrony zdrowia stanowią część składową innych polityk Wspólnoty; art. 3 lit. o) Traktatu przewiduje, iż działalność Wspólnoty przyczynia się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia.
- (3) Na podstawie art. 4 ust. 5 dyrektywy Rady 96/62/WE z dnia 27 września 1996 r. w sprawie oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza ⁽⁵⁾, Rada ma przyjąć ustawodawstwo, przewidziane w ust. 1 oraz przepisy określonych w ust. 3 i 4 tego samego artykułu.
- (4) Wartości dopuszczalne ustanowione w niniejszej dyrektywie stanowią minimalne wymogi; zgodnie z art. 130t Traktatu, Państwa Członkowskie mogą utrzymywać lub wprowadzać bardziej rygorystyczne środki ochronne; w szczególności, można wprowadzić surowsze

wartości dopuszczalne w celu ochrony zdrowia szczególnie wrażliwych kategorii ludności, takich jak dzieci i pacjentów szpitali; Państwo Członkowskie może wprowadzić obowiązek osiągnięcia wartości dopuszczalnych przed terminem ustanowionym w niniejszej dyrektywie.

- (5) Ekosystemy powinny być chronione przed szkodliwymi skutkami oddziaływania dwutlenku siarki; roślinność powinna być chroniona przed szkodliwymi skutkami oddziaływania tlenków azotu.
- (6) Różnego rodzaju cząstki mogą wywierać różnego rodzaju szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi; istnieją dowody, że zagrożenia dla zdrowia ludzi związane z narażeniem na działanie wytworzonych przez człowieka pyłów są większe niż zagrożenia związane z narażeniem na działanie naturalnie występujących cząstek w otaczającym powietrzu.
- (7) Dyrektywa 96/62/WE wymaga opracowania planów działań dla stref, w których stężenia zanieczyszczeń w otaczającym powietrzu przekraczają wartości dopuszczalne łącznie z wszelkimi tymczasowymi marginesami tolerancji, jakie stosuje się, aby zapewnić zgodność z wartościami dopuszczalnymi przed ustalonym terminem lub terminami; w zakresie, w jakim odnoszą się one do pyłu, takie plany działań i inne strategie zmniejszania powinny mieć na celu zmniejszenie stężeń drobnych cząstek w ramach całkowitego zmniejszenia stężeń pyłu.
- (8) Dyrektywa 96/62/WE przewiduje, iż wartości liczbowe dla wartości dopuszczalnych i progów alarmowych mają opierać się na wynikach prac wykonanych przez międzynarodowe grupy naukowe działające w tej dziedzinie; Komisja ma uwzględniać najnowsze wyniki badań naukowych prowadzone w odpowiednich dziedzinach epidemiologii i ochrony środowiska oraz najnowsze osiągnięcia metrologii w czasie ponownej oceny elementów, na jakich oparto wartości dopuszczalne i progi alarmowe.
- (9) Aby ułatwić przegląd niniejszej dyrektywy w 2003 r., Komisja i Państwa Członkowskie powinny rozważyć wprowadzenie rozwiązań zachęcających do prowadzenia badań nad skutkami oddziaływania zanieczyszczeń, określonych w niniejszej dyrektywie, a mianowicie: dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 14.1.1998, str. 6.⁽²⁾ Dz.U. C 214 z 10.7.1998, str. 1.⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 maja 1998 r. (Dz.U. C 167 z 1.6.1998, str. 103), wspólne stanowisko Rady z dnia 24 września 1998 r. (Dz.U. C 360 z 23.11.1998, str. 99) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 stycznia 1999 r. (Dz.U. C 104 z 14.4.1999, str. 44).⁽⁴⁾ Dz.U. C 138 z 17.5.1993, str. 5.⁽⁵⁾ Dz.U. L 296 z 21.11.1996, str. 55.

- (10) Unormowane, dokładne techniki pomiaru i wspólne kryteria lokalizacji stacji pomiarowych stanowią istotny element oceny jakości otaczającego powietrza, w celu uzyskania porównywalnych informacji w całej Wspólnocie.
- (11) Zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy 96/62/WE, zmiany konieczne do dostosowania do postępu naukowo-technicznego, mogą dotyczyć wyłącznie kryteriów i technik oceny stężeń dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu, lub szczegółowych regulacji w zakresie przekazywania informacji do Komisji oraz nie mogą one prowadzić do zmiany, bezpośrednio lub pośrednio, wartości dopuszczalnych lub progów alarmowych.
- (12) Należy zapewnić łatwy dostęp społeczeństwa do aktualnych informacji o stężeniach dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w powietrzu,
- 3) „poziom” oznacza stężenie zanieczyszczeń w otaczającym powietrzu lub w jej osadzie na powierzchni w danym momencie;
- 4) „ocena” oznacza dowolną metodę zastosowaną w celu pomiaru, obliczenia, prognozowania lub oszacowania poziomu zanieczyszczeń w otaczającym powietrzu;
- 5) „wartość dopuszczalna” oznacza poziom ustalony na podstawie wiedzy naukowej w celu uniknięcia, zapobiegania lub zmniejszenia szkodliwego wpływu na zdrowie ludzi i środowisko jako całość, jaki ma zostać osiągnięty w danym okresie i jakiego nie wolno przekroczyć, gdy już zostanie osiągnięty;
- 6) „próg alarmowy” oznacza poziom, którego przekroczenie powoduje zagrożenie dla zdrowia ludzi w czasie krótkotrwałego narażenia i przy którym Państwa Członkowskie podejmują natychmiastowe kroki przewidziane w dyrektywie 96/62/WE;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cele

Celem niniejszej dyrektywy jest:

- ustanowienie wartości dopuszczalnych i, gdy to stosowne, progów alarmowych stężeń dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w powietrzu w celu uniknięcia, zapobiegania lub zmniejszenia szkodliwego wpływu na zdrowie ludzi i środowisko jako całość,
 - dokonanie oceny stężeń dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu na podstawie wspólnych metod i kryteriów,
 - uzyskanie odpowiednich informacji o stężeniach dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w powietrzu oraz zapewnienie, że są podawane do publicznej wiadomości,
 - utrzymywanie jakości otaczającego powietrza tam, gdzie jest ona dobra oraz jej poprawę w innych przypadkach w odniesieniu do dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu.
- 7) „margines tolerancji” oznacza procentowo określoną część wartości dopuszczalnej, o jaką wartość ta może zostać przekroczone przy spełnieniu warunków określonych w dyrektywie 96/62/WE;
- 8) „strefa” oznacza wyznaczoną przez Państwa Członkowskie część ich terytorium;
- 9) „aglomeracja” oznacza strefę, w której liczba ludności przekracza 250 000 mieszkańców albo w której liczba mieszkańców nie przekracza 250 000, gęstość zaludnienia na km² uzasadnia, z punktu widzenia Państw Członkowskich, potrzebę dokonania oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza;
- 10) „tlenki azotu” oznaczają sumę tlenku azotu i dwutlenku azotu dodanych jako części na miliard, wyrażoną jako dwutlenek azotu w mikrogramach na metr sześcienny;
- 11) „pył PM₁₀” oznacza pył przechodzący przez otwór sortujący według wielkości, przy 50 % granicy sprawności dla średnicy aerodynamicznej do 10 mikrometrów;
- 12) „pył PM_{2,5}” oznacza pył przechodzący przez otwór sortujący według wielkości, przy 50 % granicy sprawności dla średnicy aerodynamicznej do 2,5 mikrometrów;

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „powietrze” oznacza powietrze na zewnątrz pomieszczeń w troposferze, z wyjątkiem miejsc pracy;
- 2) „zanieczyszczenia” oznaczają wszelkie substancje wprowadzane bezpośrednio lub pośrednio przez człowieka do otaczającego powietrza, które mogą mieć szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi i/lub środowisko jako całość;
- 13) „górnny próg oszacowania” oznacza poziom określony w załączniku V, poniżej którego można zastosować łącznie pomiary i techniki modelowania do oceny jakości otaczającego powietrza, zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy 96/62/WE;
- 14) „dolny próg oszacowania” oznacza poziom określony w załączniku V, poniżej którego można zastosować tylko modelowanie lub techniki obiektywnego szacowania do oceny jakości otaczającego powietrza, zgodnie z art. 6 ust. 4 dyrektywy 96/62/WE;

- 15) „zjawiska naturalne” oznaczają erupcje wulkanów, aktywność sejsmiczną i geotermiczną, pożary na terenach dzikich, wichury albo ponowne zawieszenie się w powietrzu atmosferycznym cząstek pochodzenia naturalnego lub ich przeniesienie z regionów suchych;
- 16) „pomiary ciągłe” oznaczają pomiary dokonywane zgodnie z art. 6 ust. 5 dyrektywy 96/62/WE.

Artykuł 3

Dwutlenek siarki

1. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby stężenia dwutlenku siarki w otaczającym powietrzu, podlegające ocenie zgodnie z art. 7, nie przekraczały wartości dopuszczalnych ustanowionych w załączniku I sekcja I z zachowaniem podanych w nim terminów.

Ustanowiony w załączniku I sekcja I margines tolerancji, stosuje się zgodnie z art. 8 dyrektywy 96/62/WE.

2. Jako progi alarmowe stężenia dwutlenku siarki przyjmuje się wartości ustanowione w załączniku I sekcja II.

3. Aby pomóc Komisji w opracowaniu sprawozdania określonego w art. 10, do dnia 31 grudnia 2003 r., tam, gdzie ma to zastosowanie, Państwa Członkowskie rejestrują dane o stężeniach dwutlenku siarki, uśrednione w odniesieniu do okresu 10 minut, uzyskane z niektórych stacji pomiarowych, wybranych przez nie jako reprezentatywne dla jakości powietrza na obszarach zamieszkałych w pobliżu źródeł, w których mierzy się jednogodzinne stężenia. Przekazując dane o jednogodzinnych stężeniach, zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 96/62/WE, Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję, w odniesieniu do tych wybranych stacji pomiarowych, o liczbie dziesięciominutowych stężeń przekraczających $500 \mu\text{g}/\text{m}^3$, liczbie dni w roku kalendarzowym, w których przekroczenia te wystąpiły, liczbie dni, w których jednogodzinne stężenia dwutlenku siarki równocześnie przekroczyły $350 \mu\text{g}/\text{m}^3$ i maksymalne zarejestrowane dziesięciominutowe stężenie.

4. Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć strefy lub aglomeracje, w obrębie których przekraczane są wartości dopuszczalne dla dwutlenku siarki, jakie ustanowiono w załączniku I sekcja I, ze względu na stężenia dwutlenku siarki w otaczającym powietrzu pochodzące ze źródeł naturalnych. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wykazy wszelkich takich stref lub aglomeracji, łącznie z informacjami na temat występujących w nich stężeń i źródeł dwutlenku siarki. Powiadamiając Komisję, zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 96/62/WE, Państwa Członkowskie przedstawiają niezbędne uzasadnienie, aby wykazać, że wszelkie przekroczenia są spowodowane przez źródła naturalne.

W obrębie takich stref lub aglomeracji Państwa Członkowskie są zobowiązane do realizacji planów działań, zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 96/62/WE, tylko wtedy, gdy przekroczenia wartości

dopuszczalnych ustanowionych w sekcji I załącznika I są wynikiem emisji spowodowanych działalnością człowieka.

Artykuł 4

Dwutlenek azotu i tlenki azotu

1. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby stężenia dwutlenku azotu i, tam, gdzie to stosowne, tlenków azotu, w otaczającym powietrzu, podlegające ocenie zgodnie z art. 7, nie przekraczały wartości dopuszczalnych ustanowionych w załączniku II sekcja I z zachowaniem podanych w nim terminów.

Ustanowione w załączniku II sekcja I marginesy tolerancji stosuje się zgodnie z art. 8 dyrektywy 96/62/WE.

2. Jako progi alarmowe dla stężeń dwutlenku siarki przyjmuje się wartości ustanowione w załączniku II sekcja II.

Artykuł 5

Pył

1. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby stężenia pyłu PM_{10} w otaczającym powietrzu, podlegające ocenie zgodnie z art. 7, nie przekraczały wartości dopuszczalnych ustanowionych w załączniku III sekcja I z zachowaniem podanych w nim terminów.

Ustanowione w załączniku III sekcja I marginesy tolerancji stosuje się zgodnie z art. 8 dyrektywy 96/62/WE.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, aby stacje pomiarowe dostarczające dane o stężeniach $\text{PM}_{2,5}$ zostały założone i uruchomione. Każde Państwo Członkowskie decyduje o liczbie i lokalizacji stacji do pomiaru pyłu $\text{PM}_{2,5}$, jako reprezentatywnych dla stężenia pyłu $\text{PM}_{2,5}$ w danym Państwie Członkowskim. Jeśli to możliwe, punkty poboru próbek pyłu $\text{PM}_{2,5}$ znajdują się w tym samym miejscu, co punkty poboru próbek pyłu PM_{10} .

W ciągu dziewięciu miesięcy od końca każdego roku Państwa Członkowskie przesyłają Komisji wartości średniej arytmetycznej, mediany, dziewięćdziesiątego ósmego percentyla oraz maksymalne stężenie, obliczone na podstawie pomiarów pyłu $\text{PM}_{2,5}$ dokonanych we wszelkich okresach dobowych w ciągu roku. Dziewięćdziesiąty ósmy percentyl oblicza się zgodnie z procedurą przewidzianą w załączniku I sekcja 4 do decyzji Rady 97/101/WE z dnia 27 stycznia 1997 r. ustanawiającej system wzajemnej wymiany informacji i danych pochodzących z sieci i poszczególnych stacji dokonujących pomiarów zanieczyszczeń otaczającego powietrza w Państwach Członkowskich⁽¹⁾.

3. Plany działań dotyczące pyłu PM_{10} , opracowane zgodnie z art. 8 dyrektywy 96/62/WE, i ogólne strategie na rzecz zmniejszenia stężeń pyłu PM_{10} mają również na celu zmniejszenie stężeń pyłu $\text{PM}_{2,5}$.

(¹) Dz.U. L 35 z 5.2.1997, str. 14.

4. Gdy występują przekroczenia wartości dopuszczalnych pyłu PM_{10} ustanowionych w załączniku III pkt I ze względu na stężenia pyłu PM_{10} w otaczającym powietrzu z powodu zjawisk naturalnych, które prowadzą do znacznego przekroczenia, stężeń normalnych poziomów tła ze źródeł naturalnych, Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję, zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 96/62/WE, przedstawiając niezbędne uzasadnienie, aby wykazać, że takie przekroczenia są spowodowane zjawiskami naturalnymi. W takich przypadkach Państwa Członkowskie są zobowiązane do realizacji planów działań, zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 96/62/WE, tylko wtedy, gdy przekroczenia wartości dopuszczalnych ustanowionych w załączniku III sekcja I są spowodowane przez inne niż naturalne zjawiska.

5. Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć strefy lub aglomeracje, w obrębie których występują przekroczenia wartości dopuszczalnych dla pyłu PM_{10} ustanowionych w załączniku III sekcja I ze względu na stężenia pyłu PM_{10} w otaczającym powietrzu wywołanych ponownym zawieszeniem się cząstek w następstwie posypywania piaskiem dróg w zimie. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wykazy wszystkich takich stref lub aglomeracji, razem z informacjami na temat stężeń i źródeł pyłu PM_{10} w nich. Powiadamiając Komisję, zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 96/62/WE, Państwa Członkowskie przedstawiają niezbędne uzasadnienie, aby wykazać, że wszelkie przekroczenia są spowodowane wystąpieniem takiego ponownie zawieszonoego pyłu oraz że zostały podjęte rozsądne środki w celu obniżenia stężeń.

W obrębie takich stref lub aglomeracji Państwa Członkowskie są zobowiązane do realizacji planów działań, zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 96/62/WE, tylko wtedy, gdy przekroczenia wartości dopuszczalnych ustanowione w załączniku III sekcja I są spowodowane poziomami pyłu PM_{10} innymi niż powstałe na skutek posypywania dróg piaskiem w zimie.

Artykuł 6

Ołów

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że stężenia ołowiu w otaczającym powietrzu, podlegające ocenie zgodnie z art. 7, nie przekraczają wartości dopuszczalnych ustanowionych w załączniku IV sekcja I z zachowaniem podanych w nim terminów.

Ustanowiony w załączniku IV sekcja I margines tolerancji stosuje się zgodnie z art. 8 dyrektywy 96/62/WE.

Artykuł 7

Ocena stężeń

1. Jako górne i dolne progi oszacowania dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu, do celów

art. 6 dyrektywy 96/62/WE, przyjmuje się te ustanowione w załączniku V sekcja I.

Klasyfikacja każdej strefy lub aglomeracji, do celów tego samego art. 6 zostaje poddana przeglądowi, co najmniej co pięć lat zgodnie z procedurą ustanowioną w załączniku V sekcja II. Klasyfikacja zostaje poddana przeglądowi wcześniej w przypadku wystąpienia znacznych zmian działalności istotnych dla stężeń dwutlenku siarki i dwutlenku azotu lub, jeśli to ma znaczenie, tlenków azotu, pyłu lub ołowiu.

2. Jako kryteria stosowane przy określaniu lokalizacji punktów poboru próbek do pomiaru dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu, pyłu i ołowiu w powietrzu przyjmuje się te, które podano w załączniku VI. Jako minimalną liczbę punktów poboru próbek do ciągłych pomiarów stężeń wszystkich mających znaczenie zanieczyszczeń przyjmuje się liczbę ustanowioną w załączniku VII, przy czym punkty te są zakładane w każdej strefie lub aglomeracji, w obrębie której konieczne są pomiary, jeśli pomiary ciągłe są jedynym źródłem danych o stężeniach w nich.

3. W strefach i aglomeracjach, w obrębie których informacje dostarczane ze stałych stacji pomiarowych uzupełniane są informacjami pochodzącymi z innych źródeł, takich jak inwentaryzacja emisji, metody pomiaru wskaźnikowego i modelowania jakości powietrza, liczba stałych stacji pomiarowych, które należy założyć i rozkład przestrzenny innych technik, muszą być wystarczające do ustanowienia stężeń zanieczyszczeń powietrza, zgodnie z załącznikiem VI sekcja I oraz załącznikiem VIII sekcja I.

4. W strefach i aglomeracjach w obrębie których pomiary nie są wymagane, mogą zostać wykorzystane techniki modelowania lub szacowania obiektywnego.

5. Jako metody referencyjne analizy dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pobierania próbek i analizy ołowiu przyjmuje się metody ustanowione w załączniku IX sekcja I–III.

Jako metodę referencyjną pobierania próbek i pomiaru pyłu PM_{10} przyjmuje się metodę ustanowioną w załączniku IX sekcja IV.

Jako tymczasową metodę referencyjną pobierania próbek i pomiaru pyłu $PM_{2,5}$ przyjmuje się metodę ustanowioną w załączniku IX sekcja V.

Jako techniki referencyjne modelowania jakości powietrza przyjmuje się techniki ustanowione w załączniku IX sekcja VI.

6. W ciągu osiemnastu miesięcy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o zastosowanych przez nie metodach wstępnej oceny jakości powietrza, zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy 96/62/WE.

7. Jakikolwiek zmiany niezbędne w celu dostosowania niniejszego art. i załączników V–IX do postępu naukowo-technicznego przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12 dyrektywy 96/62/WE.

Artykuł 8

Informowanie społeczeństwa

1. Państwa Członkowskie zapewniają rutynowe udostępnianie aktualnych informacji na temat stężeń dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu społeczeństwu oraz odpowiednim organizacjom takim jak organizacje ekologiczne, organizacje konsumentów, organizacje reprezentujące interesy wrażliwych społeczności i inne instytucje właściwe ds. ochrony zdrowia za pośrednictwem, np.: radia i telewizji, prasy, tablic informacyjnych lub sieci komputerowych.

Informacje na temat stężeń dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i pyłu w otaczającym powietrzu są aktualizowane co najmniej codziennie, a, w przypadku jednogodzinnych wartości dla dwutlenku siarki i dwutlenku azotu, jeśli ma to zastosowanie, informacje są aktualizowane, co godzinę. Informacje na temat stężeń ołowiu w otaczającym powietrzu są aktualizowane, co trzy miesiące.

Informacje takie co najmniej wskazują wszelkie przekroczenia stężeń w stosunku do wartości dopuszczalnych i progów alarmowych dla okresów uśredniania ustanowionych w załącznikach I–IV. Informacje obejmują także krótką oceną w odniesieniu do wartości dopuszczalnych i progów alarmowych oraz odpowiednie informacje dotyczące wpływu na zdrowie.

2. Sporządzając plany lub programy dostępne dla społeczeństwa, na mocy art. 8 ust. 3 dyrektywy 96/62/WE, w tym plany lub programy, określone w art. 3 ust. 4, art. 5 ust. 4 i art. 5 ust. 5 niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie również udostępniają je organizacjom określonym w ust. 1.

3. W przypadku przekroczenia progu alarmowego ustanowionego w załączniku I lub II, szczegółowe informacje podawane do publicznej wiadomości, zgodnie z art. 10 dyrektywy 96/62/WE, co najmniej zawierają informacje wymienione w danym załączniku sekcja III.

4. Informacje podawane do publicznej wiadomości i organizacjom, zgodnie z ust. 1 i 3, są jasne, zrozumiałe i dostępne.

Artykuł 9

Utrata mocy obowiązującej i przepisy przejściowe

1. Z dniem 19 lipca 2001 r. dyrektywa Rady 80/779/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. w sprawie dopuszczalnych i zalecanych wartości jakości powietrza dla dwutlenku siarki i pyłów zawieszonych⁽¹⁾ traci moc, z wyjątkiem art. 1, art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1, art. 9, 15 i 16 dyrektywy 80/779/EWG oraz załączników I, IIIb i IV do niej, które tracą moc z dniem 1 stycznia 2005 r.

2. Z dniem 19 lipca 2001 r. dyrektywa Rady 82/884/EWG z dnia 3 grudnia 1982 r. w sprawie wartości dopuszczalnej dla ołowiu w powietrzu⁽²⁾ traci moc, z wyjątkiem art. 1, 2, art. 3 ust. 1, art. 7, 12 i 13 dyrektywy 82/884/EWG, które tracą moc z dniem 1 stycznia 2005 r.

3. Z dniem 19 lipca 2001 r. dyrektywa Rady 85/203/EWG z dnia 7 marca 1985 r. w sprawie norm jakości powietrza w odniesieniu do dwutlenku azotu⁽³⁾ traci moc, z wyjątkiem art. 1 ust. 1 tiret pierwsze, art. 1 ust. 2, art. 2 tiret pierwsze, art. 3 ust. 1, art. 5, 9, 15 i 16 dyrektywy 85/203/EWG oraz załącznika I do niej, które tracą moc z dniem 1 stycznia 2010 r.

4. Począwszy od dnia 19 lipca 2001 r. Państwa Członkowskie wykorzystują stacje pomiarowe i inne metody oceny jakości otaczającego powietrza zgodne z niniejszą dyrektywą do oceny stężeń dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i ołowiu w otaczającym powietrzu, aby gromadzić dane w celu wykazania, że przestrzegane są wartości dopuszczalne ustanowione w dyrektywach 80/779/EWG, 82/884/EWG i 85/203/EWG do czasu, gdy wartości dopuszczalne ustanowione w tych dyrektywach przestaną obowiązywać.

5. Począwszy od dnia 19 lipca 2001 r. Państwa Członkowskie mogą wykorzystywać stacje pomiarowe i inne metody oceny jakości powietrza zgodne z niniejszą dyrektywą w odniesieniu do pyłu PM₁₀, aby ocenić stężenia pyłu zawieszonego w celu wykazania, że przestrzegane są wartości dopuszczalne dla pyłu zawieszonego ogółem ustanowione w załączniku IV do dyrektywy 80/779/EWG; jednakże aby wykazać, że wartości te są przestrzegane, dane zebrane w ten sposób należy pomnożyć przez współczynnik 1,2.

6. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich przekroczeniach wartości dopuszczalnych ustanowionych w dyrektywach 80/779/EWG, 82/884/EWG i 85/203/EWG, jednocześnie podając zarejestrowane wartości, powody, dla których miały miejsce wszystkie zarejestrowane przypadki oraz środki podjęte w celu niedopuszczenia do ich ponownego wystąpienia, w ciągu dziewięciu miesięcy od końca każdego roku, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 11 dyrektywy 96/62/WE, do czasu, gdy wartości dopuszczalne ustanowione w tych dyrektywach przestaną obowiązywać.

7. W strefach, w których Państwo Członkowskie uznaje za niezbędne ograniczenie lub zapobieganie przewidywalnemu wzrostowi zanieczyszczenia dwutlenkiem siarki, tlenkami azotu lub pyłem zawieszonym, może ono w dalszym ciągu stosować wartości zalecane w celu ochrony ekosystemów ustanowione w załączniku II do dyrektywy 80/779/EWG i w załączniku II do dyrektywy 85/203/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 229 z 30.8.1980, str. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 15.

⁽³⁾ Dz.U. L 87 z 27.3.1985, str. 1.

Artykuł 10

Sprawozdanie i przegląd

Nie później niż do dnia 31 grudnia 2003 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oparte na doświadczeniu nabytym w zakresie stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności na wynikach najnowszych badań naukowych nad wpływem na zdrowie ludzi i ekosystemy narażenia na oddziaływanie dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz różnych frakcji pyłu i ołowiu, a także na rozwoju technicznym, obejmującym postęp osiągnięty w zakresie pomiarowych i innych metod oceny stężenia pyłu w otaczającym powietrzu oraz osadu pyłu i ołowiu na powierzchni.

Aby utrzymać wysoki poziom ochrony zdrowia ludzi i środowiska oraz uwzględniając doświadczenia nabyte w czasie stosowania niniejszej dyrektywy w Państwach Członkowskich, w tym w szczególności warunki ustanowione w załączniku VI zgodnie, z którymi pomiary były wykonywane, do wspomnianego wyżej sprawozdania zostaną dołączone propozycje zmian niniejszej dyrektywy, jeśli będzie to stosowne. W szczególności, Komisja zbada wartości dopuszczalne pyłu PM_{10} dla drugiego etapu, aby ustalić, czy należy je uznać za obowiązkowe oraz rozważy, czy należy potwierdzić lub zmienić wartości dopuszczalne dla drugiego etapu, a także, jeśli stosowne, dla pierwszego etapu. Ponadto, Komisja zwróci szczególną uwagę na ustalenie wartości dla pyłu $PM_{2,5}$ lub innych frakcji pyłu, jeśli stosowne. Ponadto, Komisja zbada roczne wartości dopuszczalne dla dwutlenku azotu ze względu na ochronę zdrowia ludzi i wystąpi z propozycją potwierdzenia lub zmiany tej wartości. Komisja zbada także jednogodzinną wartość dopuszczalną dla dwutlenku azotu w świetle wytycznych Światowej Organizacji Zdrowia i rozważy, czy ta wartość dopuszczalna powinna zostać potwierdzona czy zmieniona.

Komisja rozważy, czy można określić progi alarmowe, w sposób spójny z innymi zanieczyszczeniami w niniejszej dyrektywie, dla pyłu PM_{10} , $PM_{2,5}$ lub dla poszczególnych frakcji pyłu odpowiednio.

Artykuł 11

Kary

Państwa Członkowskie ustalają kary, które stosuje się w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Kary te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 12

Wykonanie

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 19 lipca 2001 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 13

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 14

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 22 kwietnia 1999 r.

W imieniu Rady

W. MÜLLER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WARTOŚCI DOPUSZCZALNE I PROGI ALARMOWE DLA DWUTLENKU SIARKI

I. Wartości dopuszczalne dla dwutlenku siarki

Wartości dopuszczalne należy wyrażać w $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Wielkość należy ustalać w temperaturze 293 °K i ciśnieniu 101,3 kPa.

	Okres uśredniania	Wartość dopuszczalna	Margines tolerancji	Termin, do którego osiągnięta ma być wartość dopuszczalna
1. Jednogodzinna wartość dopuszczalna ze względu na ochronę zdrowia ludzi	1 godzina	350 $\mu\text{g}/\text{m}^3$, nieprzekraczana częściej niż 24 razy w roku kalendarzowym	150 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ (43 %) w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy, obniżony dnia 1 stycznia 2001 r., a następnie, co każde 12 miesięcy o równoroczne części%, tak, aby osiągnąć 0 % dnia 1 stycznia 2005 r.	1 stycznia 2005 r.
2. Dobowa wartość dopuszczalna ze względu na ochronę zdrowia ludzi	24 godziny	125 $\mu\text{g}/\text{m}^3$, nieprzekraczana częściej niż 3 razy w roku kalendarzowym	Brak	1 stycznia 2005 r.
3. Wartość dopuszczalna ze względu na ochronę ekosystemów	Rok kalendarzowy i pora zimowa (od dnia 1 października do dnia 31 marca)	20 $\mu\text{g}/\text{m}^3$	Brak	19 lipca 2001 r.

II. Próg alarmowy dla dwutlenku siarki

500 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ mierzone przez trzy kolejne godziny w miejscach reprezentatywnych dla jakości powietrza na obszarze o powierzchni, co najmniej 100 km² albo w całej strefie lub aglomeracji, zależnie od tego, który z tych obszarów jest mniejszy.

III. Minimalne informacje szczegółowe podawane do publicznej wiadomości w razie przekroczenia progu alarmowego dla dwutlenku siarki

Szczegółowe informacje podawane do publicznej wiadomości powinny zawierać, co najmniej:

- datę, godzinę i miejsce występowania oraz jego przyczyny, jeśli są znane;
- wszelkie prognozy dotyczące:
 - zmian stężeń (poprawy, stabilizacji lub pogorszenia), razem z przyczynami tych zmian,
 - danego obszaru geograficznego,
 - okresu trwania występowania;
- rodzaj ludności potencjalnie wrażliwej na występowanie;
- środki ostrożności, jakie powinna podjąć ta ludność.

ZAŁĄCZNIK II

WARTOŚCI DOPUSZCZALNE DLA DWUTLENKU AZOTU (NO₂) I TLENKÓW AZOTU (NO_x) ORAZ PROGI ALARMOWE DLA DWUTLENKU AZOTU**I. Wartości dopuszczalne dla dwutlenku azotu i tlenków azotu**

Wartości dopuszczalne należy wyrażać w $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Wielkość należy ustalać w temperaturze 293 °K i ciśnieniu 101,3 kPa.

	Okres uśredniania	Wartość dopuszczalna	Margines tolerancji	Termin, do którego ma być osiągnięta wartość dopuszczalna
1. Jednogodzinna wartość dopuszczalna ze względu na ochronę zdrowia ludzi	1 godzina	200 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ NO ₂ , nieprzekraczana częściej niż 18 razy w roku kalendarzowym	50 % w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy, obniżony w dniu 1 stycznia 2001 r., a następnie, co każde 12 miesięcy o równoroczne części%, tak, aby osiągnąć 0 % w dniu 1 stycznia 2010 r.	1 stycznia 2010 r.
2. Roczna wartość dopuszczalna ze względu na ochronę zdrowia ludzi	Rok kalendarzowy	40 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ NO ₂	50 % w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy, obniżony w dniu 1 stycznia 2001 r., a następnie, co każde dwanaście miesięcy o równoroczne części procentowe, tak, aby osiągnąć 0 % w dniu 1 stycznia 2010 r.	1 stycznia 2010 r.
3. Roczna wartość dopuszczalna ze względu na ochronę roślinności	Rok kalendarzowy	30 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ NO _x	Brak	19 lipca 2001 r.

II. Próg alarmowy dla dwutlenku azotu

400 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ mierzone przez trzy kolejne godziny w miejscach reprezentatywnych dla jakości powietrza na obszarze o powierzchni, co najmniej 100 km² albo w całej strefie lub aglomeracji, zależnie od tego, który z tych obszarów jest mniejszy.

III. Minimalne szczegółowe informacje podawane do publicznej wiadomości w razie przekroczenia progu alarmowego dla dwutlenku azotu

Szczegółowe informacje podawane do publicznej wiadomości powinny zawierać, co najmniej:

- datę, godzinę i miejsce występowania oraz jego przyczyny, jeśli są znane;
- wszelkie prognozy dotyczące:
 - zmian stężeń (poprawy, stabilizacji lub pogorszenia), razem z przyczynami tych zmian,
 - danego obszaru geograficznego,
 - okresu trwania występowania;
- rodzaj ludności potencjalnie wrażliwej na występowanie;
- środki ostrożności, jakie powinna podjąć ta ludność.

ZAŁĄCZNIK III

WARTOŚCI DOPUSZCZALNE DLA PYŁU (PM₁₀)

	Okres uśredniania	Wartość dopuszczalna	Margines tolerancji	Termin, do którego ma być osiągnięta wartość dopuszczalna
ETAP 1				
1. Dobowa wartość dopuszczalna ze względu na ochronę zdrowia ludzi	24 godziny	50 µg/m ³ PM ₁₀ , nieprzekraczana częściej niż 35 razy w roku kalendarzowym	50 % w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy, obniżony w dniu 1 stycznia 2001 r., a następnie, co każde 12 miesięcy o równoroczne części procentowe, tak, aby osiągnąć 0 % w dniu 1 stycznia 2005 r.	1 stycznia 2005 r.
2. Roczna wartość dopuszczalna ze względu na ochronę zdrowia ludzi	Rok kalendarzowy	40 µg/m ³ PM ₁₀	20 % w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy, obniżony w dniu 1 stycznia 2001 r., a następnie, co każde 12 miesięcy o równoroczne części procentowe, tak aby osiągnąć 0 % w dniu 1 stycznia 2005 r.	1 stycznia 2005 r.
ETAP 2 ⁽¹⁾				
1. Dobowa wartość dopuszczalna ze względu na ochronę zdrowia ludzi	24 godziny	50 µg/m ³ PM ₁₀ , nieprzekraczana częściej niż 7 razy w roku kalendarzowym	Ustalony na podstawie danych oraz na poziomie równym wartości dopuszczalnej przyjętej dla etapu 1	1 stycznia 2010 r.
2. Roczna wartość dopuszczalna ze względu na ochronę zdrowia ludzi	Rok kalendarzowy	20 µg/m ³ PM ₁₀	50 % w dniu 1 stycznia 2005 r., a następnie obniżany, co każde 12 miesięcy o równoroczne części procentowe, tak aby osiągnąć 0 % w dniu 1 stycznia 2010 r.	1 stycznia 2010 r.

⁽¹⁾ Zalecane wartości dopuszczalne, które będą przedmiotem przeglądu z uwzględnieniem dalszych informacji na temat wpływu na zdrowie i środowisko, wykonalności technicznej i doświadczeń związanych ze stosowaniem w Państwach Członkowskich wartości dopuszczalnych przyjętych dla etapu 1.

ZAŁĄCZNIK IV

WARTOŚĆ DOPUSZCZALNA DLA OŁOWIU

	Okres uśredniania	Wartość dopuszczalna	Margines tolerancji	Termin, do którego ma być osiągnięta wartość dopuszczalna
Roczna wartość dopuszczalna ze względu na ochronę zdrowia ludzi	Rok kalendarzowy	0,5 µg/m ³ ⁽¹⁾	100 % w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy, obniżony w dniu 1 stycznia 2001 r., a następnie, co 12 miesięcy o równoroczne części procentowe, tak, aby osiągnąć 0 % w dniu 1 stycznia 2005 r. lub w dniu 1 stycznia 2010 r. bezpośrednio w pobliżu specjalnych źródeł punktowych, o czym należy powiadomić Komisję.	1 stycznia 2005 r. lub 1 stycznia 2010 r. bezpośrednio w pobliżu szczególnych źródeł przemysłowych zlokalizowanych na terenach zanieczyszczonych na skutek prowadzonej przez dziesiątki lat działalności przemysłowej. Komisja musi zostać powiadomiona o takich źródłach do dnia 19 lipca 2001 r. ⁽²⁾ W takich przypadkach od dnia 1 stycznia 2005 r. wartość dopuszczalna będzie wynosić 1,0 µg/m ³ .

⁽¹⁾ Ustanowiony w art. 10 proces mający na celu przegląd niniejszej dyrektywy będzie obejmował rozważenie możliwości uzupełnienia lub zastąpienia wartości dopuszczalnej przez wartość dopuszczalną bezpośrednio w pobliżu źródeł punktowych.

⁽²⁾ Do takiego powiadomienia należy dołączyć stosowne uzasadnienie. Obszar, na którym stosuje się wyższe wartości dopuszczalne, nie może rozciągać się na odległość większą niż 1 000 m od takich szczególnych źródeł.

ZAŁĄCZNIK V

**OKREŚLENIE WYMOGÓW OCENY STĘŻENIA DWUTLENKU SIARKI, DWUTLENKU AZOTU (NO₂)
ORAZ TLENKÓW AZOTU (NO_x), PYŁU (PM₁₀) I OŁOWIU W POWIETRZU W OBRĘBIE STREFY LUB
AGLOMERACJI**

I. Górne i dolne progi oszacowania

Stosuje się następujące górne i dolne progi oszacowania:

a) DWUTLENEK SIARKI

	Ochrona zdrowia	Ochrona ekosystemu
Górny próg oszacowania	60 % dobowej wartości dopuszczalnej (75 µg/m ³ , nieprzekraczany częściej niż 3 razy w roku kalendarzowym)	60 % zimowej wartości dopuszczalnej (12 µg/m ³)
Dolny próg oszacowania	40 % dobowej wartości dopuszczalnej (50 µg/m ³ , nieprzekraczany częściej niż 3 razy w roku kalendarzowym)	40 % zimowej wartości dopuszczalnej (8 µg/m ³)

b) DWUTLENEK AZOTU I TLENKI AZOTU

	Jednogodzinna wartość dopuszczalna ze względu na ochronę zdrowia ludzi (NO ₂)	Roczna wartość dopuszczalna ze względu na ochronę zdrowia ludzi (NO ₂)	Roczna wartość dopuszczalna ze względu na ochronę roślinności (NO _x)
Górny próg oszacowania	70 % wartości dopuszczalnej (140 µg/m ³ , nieprzekraczany częściej niż 18 razy w roku kalendarzowym)	80 % wartości dopuszczalnej (32 µg/m ³)	80 % wartości dopuszczalnej (24 µg/m ³)
Dolny próg oszacowania	50 % wartości dopuszczalnej (100 µg/m ³ , nieprzekraczany częściej niż 18 razy w roku kalendarzowym)	65 % wartości dopuszczalnej (26 µg/m ³)	65 % wartości dopuszczalnej (19,5 µg/m ³)

c) PYŁ

Górne i dolne progi oszacowania dla pyłu PM₁₀ oparto na zalecanych wartościach dopuszczalnych mających obowiązywać od dnia 1 stycznia 2010 r.

	Średnia dobową	Średnia roczna
Górny próg oszacowania	60 % wartości dopuszczalnej (30 µg/m ³ , nieprzekraczany częściej niż 7 razy w roku kalendarzowym)	70 % wartości dopuszczalnej (14 µg/m ³)
Dolny próg oszacowania	40 % wartości dopuszczalnej (20 µg/m ³ , nieprzekraczany częściej niż 7 razy w roku kalendarzowym)	50 % wartości dopuszczalnej (10 µg/m ³)

d) OŁÓW

	Średnia roczna
Górny próg oszacowania	70 % wartości dopuszczalnej (0,35 µg/m ³)
Dolny próg oszacowania	50 % wartości dopuszczalnej (0,25 µg/m ³)

II. Określanie przekroczeń górnych i dolnych progów oszacowania

Przekroczenia górnych i dolnych progów oszacowania należy określać na podstawie stężeń występujących w ciągu poprzednich pięciu lat, jeśli dostępne są wystarczające dane. Przyjmuje się, że nastąpiło przekroczenie progu oszacowania, jeśli w ciągu tych pięciu lat całkowita liczba przekroczeń liczbowej wartości stężenia progowego jest ponad trzy razy większa niż liczba przekroczeń dopuszczalna w każdym roku.

Jeśli dostępne dane obejmują mniej niż pięć lat, Państwa Członkowskie mogą połączyć wyniki akcji pomiarowej z krótszego okresu prowadzonej w ciągu roku w miejscach o najwyższych poziomach zanieczyszczenia, z wynikami opartymi na informacjach pochodzących z inwentaryzacji emisji i modelowania, aby określić przekroczenia górnych i dolnych progów oszacowania.

ZAŁĄCZNIK VI

LOKALIZACJA PUNKTÓW POBORU PRÓBEK DO POMIARU DWUTLENKU SIARKI, DWUTLENKU AZOTU I TLENKÓW AZOTU ORAZ PYŁU I OŁOWIU W POWIETRZU

Przedstawione niżej uwagi odnoszą się do pomiarów ciągłych.

I. Rozmieszczenie w makroskali**a) Ochrona zdrowia ludzi**

Punkty poboru próbek mające na celu ochronę zdrowia ludzi powinny być zlokalizowane tak, aby:

- i) dostarczały dane dotyczące obszarów znajdujących się w obrębie stref lub aglomeracji, w których stwierdzono najwyższe stężenia, na które ludność może być narażona bezpośrednio lub pośrednio przez wystarczająco długi okres w stosunku do okresu uśredniania wartości dopuszczalnej(-ych);
- ii) dostarczały dane o poziomach na innych obszarach znajdujących się w obrębie stref lub aglomeracji, reprezentatywnych dla stopnia narażenia ogółu ludności.

Punkty poboru próbek powinny być z zasady zlokalizowane w takich sposób, aby można było uniknąć pomiaru bardzo małych mikrośrodków w ich bezpośrednim otoczeniu. Jako wytyczną należy przyjąć, że punkt poboru próbek powinien znajdować się, aby był reprezentatywny dla jakości powietrza na otaczającym go obszarze nie mniejszym niż 200 m² w miejscach oddziaływania ruchu drogowego i na obszarze o powierzchni kilku kilometrów kwadratowych w przypadku tła miejskiego.

Tam gdzie to możliwe, punkty poboru próbek powinny być reprezentatywne dla podobnych miejsc nieznajdujących się w ich bezpośrednim otoczeniu.

Należy uwzględnić potrzebę lokalizowania punktów poboru próbek na wyspach, gdy jest to konieczne ze względu na ochronę zdrowia ludzi.

b) Ochrona ekosystemów i roślinności

Punkty pobierania próbek mające na celu ochronę ekosystemów lub roślinności powinny być zlokalizowane w odległości ponad 20 km od aglomeracji lub ponad 5 km od innych obszarów zabudowanych, instalacji przemysłowych lub autostrad. Jako wytyczną należy przyjąć, że punkt poboru próbek powinien być reprezentatywny dla jakości powietrza na otaczającym go obszarze o powierzchni, co najmniej 1 000 km². Państwo Członkowskie może przewidzieć, że punkt poboru próbek może być zlokalizowany w mniejszej odległości lub reprezentatywny dla mniejszego obszaru, biorąc pod uwagę warunki geograficzne.

Należy uwzględnić potrzebę oceny jakości powietrza na wyspach, jeżeli jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia ludzi.

II. Rozmieszczenie w mikroskali

W miarę możliwości należy przestrzegać następujących wytycznych:

- przepływu wokół czerpni nie powinny utrudniać jakiegokolwiek przeszkody wpływające na przepływ powietrza w pobliżu próbnika (na ogół, w odległości kilku metrów od budynków, balkonów, drzew i innych przeszkód oraz w odległości, co najmniej 0,5 m od najbliższego budynku w przypadku punktów poboru próbek reprezentatywnych dla jakości powietrza na linii zabudowy);
- w zasadzie, czerpnia znajduje się na wysokości od 1,5 m (strefa oddychania) do 4 m powyżej poziomu gruntu. W niektórych przypadkach konieczne może okazać się wyższe umieszczenie (do 8 m). Wyższe usytuowanie może także być odpowiednie, jeśli stacja jest reprezentatywna dla większego obszaru;
- czerpnia nie powinna być umieszczona w bezpośrednim sąsiedztwie źródeł, aby uniknąć bezpośredniego zasysania substancji niezmiyszanych z powietrzem;
- otwór wylotowy próbnika powinien być umieszczony w takim sposób, aby można było uniknąć ponownego napływu powietrza do wlotu próbnika;

- umieszczenie próbników w rejonie oddziaływania ruchu drogowego:
 - w odniesieniu do wszystkich zanieczyszczeń, takie punkty poboru próbek powinny być oddalone, co najmniej 25 m od granicy głównego skrzyżowania oraz co najmniej 4 m od środka najbliższego pasa ruchu,
 - w odniesieniu do dwutlenku azotu, wlot próbnika nie powinien znajdować się dalej niż 5 m od krawężnika,
 - w odniesieniu do pyłu i ołowiu, wlot próbnika powinien być umieszczony, aby był reprezentatywny dla jakości powietrza w pobliżu linii zabudowy.

Następujące czynniki mogą zostać wzięte pod uwagę:

- źródła zakłóceń;
- bezpieczeństwo;
- dostęp;
- możliwość podłączenia elektryczności i łączności telefonicznej;
- widoczność miejsca względem otoczenia;
- bezpieczeństwo publiczne a i podmiotów gospodarczych;
- celowość wspólnego umieszczania punktów poboru próbek różnych zanieczyszczeń;
- wymogi w zakresie planowania.

III. Dokumentacja i przegląd wyboru miejsca

Procedury wyboru miejsca powinny być poparte pełną dokumentacją zebraną na etapie klasyfikacji, za pomocą fotografii z odczytem kompasu otaczającego terenu i szczegółowej mapy. W regularnych odstępach czasu należy dokonywać przeglądu miejsca, ponownie sporządzając dokumentację, aby zapewnić, że kryteria wyboru nadal pozostają ważne.

ZAŁĄCZNIK VII

**KRYTERIA OKREŚLANIA MINIMALNEJ LICZBY PUNKTÓW POBORU PRÓBEK DLA CIĄGŁEGO
POMIARU STĘŻEŃ DWUTLENKU SIARKI, DWUTLENKU AZOTU I TLENKÓW AZOTU ORAZ PYŁU
I OŁOWIU W POWIETRZU**

I. Minimalna liczba punktów poboru próbek przeznaczonych do prowadzenia pomiaru ciągłego w celu oceny zgodności z wartościami dopuszczalnymi ze względu na ochronę zdrowia ludzi oraz progami alarmowymi w strefach i aglomeracjach, w których ciągły pomiar stanowi jedyne źródło informacji

a) *Źródła rozproszone*

Liczba mieszkańców aglomeracji lub strefy (w tysiącach)	Jeśli stężenia przekraczają górny próg oszacowania	Jeśli maksymalne stężenia znajdują się między górnym i dolnym progiem oszacowania	Dla SO ₂ i NO ₂ , w aglomeracjach, w których maksymalne stężenia są niższe niż dolny próg oszacowania
0–250	1	1	niestosowane
250–499	2	1	1
500–749	2	1	1
750–999	3	1	1
1 000–1 499	4	2	1
1 500–1 999	5	2	1
2 000–2 749	6	3	2
2 750–3 749	7	3	2
3 750–4 749	8	4	2
4 750–5 999	9	4	2
> 6 000	10	5	3
	Dla NO ₂ i pyłu: należy uwzględnić, co najmniej jedną stację pomiaru tła miejskiego i jedną stację w rejonie oddziaływania ruchu drogowego		

b) *Źródła punktowe*

W przypadku oceny zanieczyszczenia w pobliżu źródeł punktowych należy obliczyć liczbę punktów poboru próbek dla pomiarów ciągłych biorąc pod uwagę gęstość emisji, prawdopodobną strukturę rozkładu zanieczyszczeń otaczającego powietrza i potencjalne narażenie ludności.

II. **Minimalna liczba punktów poboru próbek przeznaczonych do prowadzenia pomiarów ciągłych w celu oceny zgodności z wartościami dopuszczalnymi ze względu na ochronę ekosystemów lub roślinności w innych strefach niż aglomeracje**

Jeśli maksymalne stężenia przekraczają górny próg oszacowania	Jeśli maksymalne stężenia znajdują się między górnym i dolnym progiem oszacowania
1 stacja na każde 20 000 km ²	1 stacja na każde 40 000 km ²

W strefach wyspowych należy obliczyć liczbę punktów poboru próbek dla pomiarów ciągłych, biorąc pod uwagę prawdopodobną strukturę rozkładu zanieczyszczeń powietrza i potencjalne narażenie ekosystemów lub roślinności.

ZAŁĄCZNIK VIII

CELE W ZAKRESIE JAKOŚCI DANYCH I ZESTAWIENIE WYNIKÓW OCENY JAKOŚCI POWIETRZA

I. Cele w zakresie jakości danych

Dla programów zabezpieczenia jakości, określone zostały następujące cele w zakresie jakości danych w odniesieniu do wymaganej dokładności metod oceny, minimalnego pokrycia czasu i zbierania danych w czasie pomiaru.

	Dwutlenek siarki, dwutlenek azotu i tlenki azotu	Pył i ołów
Pomiar ciągły		
Dokładność	15 %	25 %
Minimum zebranych danych	90 %	90 %
Pomiar orientacyjny		
Dokładność	25 %	50 %
Minimum zebranych danych	90 %	90 %
Minimalne pokrycie czasowe	14 % (Jeden pomiar tygodniowo w sposób losowy, równomiernie w ciągu roku, lub osiem tygodni równomiernie w ciągu roku)	14 % (Jeden pomiar tygodniowo w sposób losowy, równomiernie w ciągu roku, lub osiem tygodni równomiernie w ciągu roku)
Modelowanie		
Dokładność:		
Średnia jednogodzinna	50 %–60 %	
Średnia dobowa	50 %	Obecnie nieokreślona ⁽¹⁾
Średnia roczna	30 %	50 %
Szacunek obiektywny		
Dokładność:	75 %	100 %

⁽¹⁾ Wszelkie zmiany niezbędne do dostosowania tego punktu do postępu naukowo - technicznego zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12 ust. 2 dyrektywy 96/62/WE.

Dokładność pomiaru zdefiniowana jest w „Przewodniku wyrażania niepewności pomiarów” (ISO 1993) lub w ISO 5725-1 „Dokładność (prawdziwość i precyzja) metod i wyników pomiarów”. Podane w tabeli udziały procentowe odnoszą się do pojedynczych pomiarów uśrednionych w danym okresie, dla których określono wartości dopuszczalne, dla 95 % przedziału ufności (przesunięcie + dwukrotne odchylenie od normy). Dokładność pomiarów ciągłych należy interpretować jako stosowaną w regionie odpowiedniej wartości dopuszczalnej.

Dokładność modelowania i szacunku obiektywnego jest definiowana jako maksymalne odchylenie zmierzonych i obliczonych poziomów stężenia, w danym okresie względem wartości dopuszczalnej, bez uwzględnienia występowania zdarzeń w czasie.

Wymogi w zakresie minimalnego uzyskiwania danych i pokrycia czasu nie obejmują utraty danych z powodu regularnej kalibracji lub normalnej konserwacji sprzętu.

W drodze odstępstwa, w odniesieniu do pyłu i ołowiu, Państwa Członkowskie mogą stosować pomiary losowe zamiast pomiarów ciągłych, jeśli potrafią udowodnić Komisji, że dokładność w 95 % przedziale ufności w odniesieniu do pomiarów ciągłych mieści się w granicach 10 %. Pobieranie próbek losowych musi być równomiernie rozłożone w ciągu całego roku.

II. Wyniki oceny jakości powietrza

Należy zebrać następujące informacje dla stref lub aglomeracji, w obrębie, których stosuje się inne źródła informacji niż pomiary, w celu uzupełnienia informacji pomiarowych, lub jako jedyny sposób oceny jakości powietrza:

- opis wykonanych czynności związanych z oceną;
- zastosowane specjalne metody, z odniesieniem do opisu metody;
- źródła danych i informacji;
- opis wyników, w tym ich dokładności, w szczególności wielkość danego obszaru lub, jeśli stosowne, długość drogi, w obrębie strefy lub aglomeracji, na której występują przekroczenia wartości dopuszczalnej(-ych); lub też, odpowiednio, wartości dopuszczalnej(-ych) łącznie ze stosowanym marginesem tolerancji; lub obszaru, w obrębie, którego stężenia przekraczają górny lub dolny próg oszacowania;
- w odniesieniu do wartości dopuszczalnych mających na celu ochronę zdrowia ludzi, ludności potencjalnie narażonej na stężenia przekraczające wartości dopuszczalne.

Jeśli to możliwe, Państwa Członkowskie sporządzają mapy pokazujące rozmieszczenie stężenia w obrębie każdej strefy i aglomeracji.

III. Normalizacja

W odniesieniu do dwutlenku siarki i tlenków azotu, wielkość musi być ustalona w temperaturze 293 °K i ciśnieniu 101,3 kPa.

ZAŁĄCZNIK IX

METODY REFERENCYJNE OCENY STĘŻEŃ DWUTLENKU SIARKI, DWUTLENKU AZOTU I TLENKÓW AZOTU ORAZ PYŁU (PM₁₀ I PM_{2,5}) I OŁOWIU**I. Metoda referencyjna analizy dwutlenku siarki:**

ISO/FDIS 10498 (Projekt normy) Powietrze – określenie stężenia dwutlenku siarki – metoda fluorescencyjna UV.

Państwo Członkowskie może zastosować każdą inną metodę, jeśli potrafi wykazać, że daje ona równoważne wyniki w porównaniu z podaną powyżej metodą.

II. Metoda referencyjna analizy dwutlenku azotu i tlenków azotu:

ISO 7996: 1985 Powietrze – określanie stężenia masowego tlenków azotu – metoda chemiluminescencyjna.

Państwo Członkowskie może zastosować każdą inną metodę, jeśli potrafi wykazać, że daje ona równoważne wyniki w porównaniu z podaną powyżej metodą.

III.A Metoda referencyjna pobierania próbek ołowiu:

Jako metodę referencyjną pobierania próbek ołowiu przyjmuje się metodę opisaną w Załączniku do dyrektywy 82/884/EWG do czasu, gdy zostanie osiągnięta wartość dopuszczalna podana w załączniku IV do niniejszej dyrektywy, kiedy metodą referencyjną będzie metoda przyjęta dla pyłu PM₁₀, określona w niniejszym załączniku sekcja IV.

Państwo Członkowskie może zastosować każdą inną metodę, jeśli potrafi wykazać, że daje ona równoważne wyniki w porównaniu z podaną powyżej metodą.

III.B Metoda referencyjna analizy ołowiu:

ISO 9855: 1993 Powietrze – Określenie zawartości cząstek ołowiu w aerozolu zebranych w filtrach. Metoda atomowej spektrofotometrii absorpcyjnej.

Państwo Członkowskie może zastosować każdą inną metodę, jeśli potrafi wykazać, że daje ona równoważne wyniki w porównaniu z podaną powyżej metodą.

IV. Metoda referencyjna pobierania próbek i pomiaru pyłu, PM₁₀:

Jako metodę referencyjną pobierania próbek i pomiaru pyłu PM₁₀ przyjmuje się metodę opisaną w EN 12341 „Jakość powietrza – Procedura badań terenowych wykazujących równoważność referencyjną metod pobierania próbek frakcji PM₁₀ pyłu”. Zasada pomiaru opiera na gromadzeniu w filtrze frakcji PM₁₀ pyłu i grawimetrycznym oznaczeniu jej masy.

Państwo Członkowskie może zastosować każdą inną metodę, jeśli potrafi wykazać, iż daje ona równoważne wyniki w porównaniu z podaną powyżej metodą, lub każdą inną metodę, jeśli dane Państwo Członkowskie potrafi wykazać, że jest ona spójna z metodą referencyjną. W takim przypadku wyniki uzyskane za pomocą takiej metody należy skorygować stosując odpowiedni współczynnik, aby uzyskane wyniki były równoważne do tych, które otrzymano za pomocą metody referencyjnej.

Każde Państwo Członkowskie musi powiadomić Komisję o metodzie stosowanej do pobierania próbek i pomiaru pyłu PM₁₀. W możliwie najkrótszym czasie Komisja musi przeprowadzić wzajemne porównanie metod pobierania próbek i pomiaru pyłu PM₁₀, aby uzyskać informacje umożliwiające przegląd niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 10.

V. Tymczasowa metoda referencyjna pobierania próbek i pomiaru pyłu PM_{2,5}:

Komisja opracuje wytyczne, w konsultacji z komitetem określonym w art. 12 dyrektywy 96/62/EWG, w odniesieniu do odpowiedniej metody referencyjnej pobierania próbek i oceny pyłu PM_{2,5} do dnia 19 lipca 2001 r.

Państwo Członkowskie może stosować każdą inną metodę, jaką uważa za odpowiednią.

Każde Państwo Członkowskie musi powiadomić Komisję o metodzie stosowanej do pobierania próbek i pomiaru pyłu PM_{2,5}. W możliwie najkrótszym czasie Komisja musi przeprowadzić wzajemne porównanie metod pobierania próbek i pomiaru pyłu PM_{2,5}, aby uzyskać informacje umożliwiające przegląd niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 10.

VI. Referencyjne techniki modelowania:

Obecnie nie można określić referencyjnych technik modelowania. Wszelkie zmiany mające na celu dostosowanie niniejszego punktu do postępu naukowo-technicznego, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12 ust. 2 dyrektywy 96/62/WE.
